

Arrest

**nr. 336 112 van 17 november 2025
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Sint-Corneliusstraat 28
3500 HASSELT**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 19 mei 2025 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 21 maart 2025 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk verklaard wordt en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 327 445 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 mei 2025 waarbij de vordering tot schorsing bij voorlopige maatregelen werd verworpen.

Gelet op de beschikking van 2 september 2025, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 september 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat T. SCHREURS verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaart van Armeense nationaliteit te zijn.

Op 7 oktober 2024 diende verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 21 maart 2025 verklaarde de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie deze aanvraag onontvankelijk.

Dit is de eerste beslissing, die luidt als volgt:

“Mijnheer de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 07.10.2024 werd ingediend door :

B., A. (R.R.:...)

nationaliteit: Armenië

geboren te (...) op (...)1957

Adres: (...) &

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat zij op 11.04.2024 een visumaanvraag indient bij de Griekse vertegenwoordiging in Armenië. Deze aanvraag wordt goedgekeurd en betrokkene wordt in het bezit gesteld van een visum type C, geldig van 18.04.2024 tot 18.05.2024, waarmee ze op 18.04.2024 naar Athene reisde. Betrokkene kiest er echter voor om de termijn van haar visum niet te respecteren en zich te nestelen in illegaal verblijf. Op 28.11.2024 wordt een meldingsfiche wettelijke samenwoning (met haar schoondochter) opgesteld, die momenteel onderzocht wordt door het bevoegde parket van de procureur des konings.

Betrokkene beroept zich op het overlijden van haar Belgische zoon. Ter staving hiervan legt ze zijn overlijdensakte dd. 08.04.2024 voor. Hoewel begrip opgebracht kan worden voor het verdriet dat dit overlijden bij betrokkene tot gevolg heeft, kan het niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar Armenië bijzonder moeilijk maakt. Betrokkene kwam pas naar België na het overlijden van haar zoon en blijkt aldus perfect in staat om de nodige stappen tot het bekomen van een visum te ondernemen. Betrokkene kan dan ook steeds een aanvraag indienen in het land van herkomst om een visum te verkrijgen voor kort verblijf, zodat zij in de mogelijkheid is om het graf van haar overleden zoon periodiek te komen bezoeken.

Betrokkene beroept zich op het feit dat haar Belgische schoondochter ernstig ziek geworden zou zijn na het overlijden van haar echtgenoot. Diverse artsen zouden spreken van de noodzakelijkheid aan mantelzorg die door betrokkene verschaft zou worden aangezien de schoondochter niemand zou hebben in België. Ter staving hiervan legt betrokkene één attest dd. 18.09.2024 voor. Betrokkene verwijst naar hun volumineus administratief dossier, echter dit bevat geen verdere medische stukken terzake. Echter, dit element kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid. We stellen namelijk vast dat betrokkene slechts één attest voorlegt betreffende de medische problematiek van haar schoondochter. Eén attest is bijzonder mager om dergelijk ernstige nood aan mantelzorg te onderbouwen. Het voorgelegde attest is bijzonder summier en objectificeert niet in welke mate en vorm haar schoondochter nood heeft aan mantelzorg, noch naar aanleiding van welke aandoening. We merken verder op dat betrokkene deze nood aan mantelzorg niet verder onderbouwt met bijkomende stukken, zoals bijvoorbeeld een attest van erkenning van haar schoondochter als persoon met een handicap noch bijvoorbeeld het bewijs van het indienen van een aanvraag tot erkenning als mantelzorger bij de mutualiteit, noch een aanvraag tot het bekomen van een zorgbudget of bijkomende ondersteuningsmaatregelen. We stellen aldus vast dat de beweerde nood aan mantelzorg onvoldoende onderbouwd werd en niet op afdoende wijze werd aangetoond.

Tenslotte wijzen we er op dat haar schoondochter reeds sinds 2009 in België verblijft en dat zij sinds 2016 over de Belgische nationaliteit beschikt. Het is dan ook niet geloofwaardig dat zij hier geen sociaal netwerk opgebouwd zou hebben dat haar tijdelijk kan ondersteunen, na een verblijf van zestien jaar. Daarnaast kan haar schoondochter, indien gewenst, beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging en ondersteuning bieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op het feit dat er in Armenië geen systeem voorhanden is om haar op te vangen na haar jarenlange afwezigheid en dat zij geen officiële inschrijving noch subjectieve rechten meer zou hebben. Echter, betrokkene maakt dit absoluut niet aannemelijk. Bovendien is er in casu geen sprake van een jarenlange afwezigheid daar betrokkene pas op 18.04.2024 (minder dan een jaar geleden dus) het Schengengrondgebied binnen reisde. De aflevering van een Grieks visum type C wijst bovendien op stabiele levensomstandigheden in Armenië daar de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden. Het lijkt bovendien erg onwaarschijnlijk dat betrokkene geen familie, vrienden of kennissen meer zou hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Betrokkene verbleef immers ruim 67 jaar in Armenië en haar verblijf in België, haar integratie en opgebouwde banden kunnen bijgevolg geenszins vergeleken worden met haar relaties in het land van herkomst. Het staat betrokkene vrij om voor haar terugkeer, indien nodig, een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat er geen systeem zou zijn om betrokkene op te vangen niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Evenmin toont betrokkene aan dat zij geen officiële inschrijving meer zou hebben in Armenië, aangezien zij Armenië pas op 18.04.2024 verliet. Noch toont zij aan dat zij, indien dit toch het geval zou zijn, zich niet kan richten tot de Armeense ambassade in België om te informeren naar de te ondernemen stappen voor een terugkeer naar Armenië. We wijzen er tenslotte op dat betrokkene bij huidige aanvraag 9bis een geldig Armeens paspoort voorlegt. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Betrokkene beroept zich op artikel 8 EVRM in België. Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert echter enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Wij merken op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari, Gul/Zwitserland, 22 EHRM 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E.v.Zweden, par.100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest d.d. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat betrokkene zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.658; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkene beweert dat zij vreest voor verstoting en discriminatie omwille van haar behoren tot een kwetsbare groep indien zij zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst doch zij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor verstoting en discriminatie volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op de algemene actuele situatie in Armenië (waar zware vijandelijkheden zouden plaatsvinden in de contactlijnen rond Nagorno-Karabach en de omringende districten). Ter staving hiervan verwijst betrokkene naar verschillende krantenartikelen. Deze verwijzing naar de algemene toestand in Armenië vormt echter geen buitengewone omstandigheid aangezien ze handelt over de algemene situatie in het land en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat haar leven in gevaar zou zijn of dat zijzelf specifiek geraakt zal worden door de actuele situatie in haar land van herkomst. Betrokkene beperkt zich tot een verwijzing naar algemene informatie. Zonder minstens een begin van persoonlijk bewijs, kunnen deze beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken alle niet essentiële reizen naar Armenië zou afraden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Armeense

nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker haar beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Betrokkene beroept zich op het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië maar dat zij zich dient te richten tot de Belgische ambassade te Moskou. Dit zou echter financieel niet haalbaar zijn voor betrokkene, noch de reis noch het lange verblijf in Rusland in afwachting van de behandeling van haar visumaanvraag. Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Moskou, Rusland vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Armeniërs die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Moskou. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de lange wachttijden en de kosten. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is voor andere burgers van Armenië. Bovendien staat betrokkene de bewering dat zij over onvoldoende financiële middelen zou beschikken, met geen enkel bewijsstuk. Uit de goedkeuring van haar recente visumaanvraag type C, blijkt dat er sprake is van stabiele financiële levensomstandigheden, daar de aflevering van dergelijke visa gebonden is aan strenge voorwaarden. Volledigheidshalve merken wij nog op dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou is gebleken dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Het TLS contact (Belgium Visa Application Centre in Russia) aanvaardt namelijk dat aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië per post (via DHL) kunnen worden verstuurd. Betrokkene dient zich aldus niet persoonlijk te verplaatsen naar Moskou. Deze informatie werd toegevoegd aan administratief dossier. Het feit dat er aldus geen diplomatieke post in Armenië is, kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid.

Ter ondersteuning van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, beroept betrokkene zich op de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van artikel 9.3 en art 9bis van de wet van 15.12.1980. We merken echter op dat deze vernietigd werd door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing. Er dient trouwens te worden benadrukt dat de Raad van State in een later arrest (RvS 10 oktober 2012, nr 220.932) uitdrukkelijk heeft bevestigd dat de instructie van 19 juli 2009 'integraal is vernietigd' en dat de discretionaire bevoegdheid waarover de Staatssecretaris krachtens artikel 9bis van de vreemdelingenwet beschikt geen reden vormt om zich alsnog op de criteria van de vernietigde instructie van 19 juli 2009 te steunen. Het vertrouwensbeginsel impliceert niet dat het vertrouwen dat zou zijn gewekt door een jarenlange administratieve praktijk, zou moeten leiden tot het handhaven van een onwettige situatie. Van een bestuur kan immers niet worden verwacht dat het zijn recht om de uit kracht van de wet toekomende bevoegdheden te gebruiken, heeft verwerkt door gedurende een jarenlange praktijk niet de hand aan de wet te houden (cf. RvS 4 maart 2002, nr. 104.270). Het is de gemachtigde van de minister niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden te handelen en de loutere verwijzing naar een beginsel van behoorlijk bestuur laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (cf. Cass. 12 december 2005, AR C040157F).

Betrokkene verwijst terzake ook naar de uitspraken van dhr. Theo Francken en mevrouw Maggie De Block. We dienen echter op te merken dat dhr. Francken en mevr. De Block niet langer de bevoegde staatssecretaris of Minister zijn, zodat een verwijzing naar hun uitspraken niet meer nuttig is. Bovendien kan verzoeker in geen geval aan de verklaringen van voormalig staatssecretaris Theo Francken en voormalig minister Maggie De Block enige rechtmatige verwachting ontleen dat zij dan geen buitengewone omstandigheden zou moeten aantonen of dat in haar specifieke situatie dan buitengewone omstandigheden zouden worden aanvaard waardoor de aanvraag op ontvankelijke wijze in België kan worden ingediend. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden.

Betrokkene wijst er op dat het evenredigheids- en redelijkheidsprincipe een algemeen rechtsbeginsel is dat steeds geëerbiedigd moet worden. Echter, huidige beslissing verplicht haar enkel om de aanvraag in het buitenland in te dienen wat een tijdelijke maatregel is en dus niet strijdig is met het evenredigheids- of redelijkheidsbeginsel (RVV, arrest nr 249346 van 18 februari 2021).

Verwijzing naar beslissingen tot verblijfsmachtiging van "gelijkaardige dossiers" en het invoeren van het gelijkheidsbeginsel vormt geen uitzonderlijke omstandigheid. Het is aan betrokkene om de overeenkomsten aan te tonen tussen de eigen situatie en de situatie waarvan zij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest 97.866 van 13/07/2001). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog zijn met degene waaraan zij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen van een verblijfsmachtiging hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een

verblijfsmachtiging voor de betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een aanvraag tot verblijfsmachtiging individueel onderzocht.

Betrokkene beroept zich op het feit dat zij gedoogd zou zijn door de Belgische Staat, wat een buitengewone omstandigheid zou uitmaken indien er geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd na een eerdere vernietiging. Echter, in het geval van betrokkene werd er nog nooit een bevel om het grondgebied te verlaten vernietigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Evenmin werd betrokkene in België gedoogd. Betrokkene maakte zelf de keuze om de termijn van haar visum niet te respecteren en zich te nestelen in illegaal verblijf zonder dat ze daarbij enige poging ondernam om een verblijfsrecht van lange duur te bekomen, op een andere wijze dan via het indienen van huidige aanvraag 9bis. Betrokkene kan zich dan ook niet nuttig op dit element beroepen.

Betrokkene beroept zich op het feit dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen onontvankelijkheids- beslissing kan nemen nadat een eerdere ongegrondheidsbeslissing in dezelfde zaak vernietigd werd. Echter, ook hiervan is geen sprake in het dossier van betrokkene. Huidige aanvraag 9bis is de eerste procedure van betrokkene. Betrokkene kan zich dan niet nuttig op dit element beroepen.

Verzoeker haalt aan dat een gedwongen terugkeer onwenselijk is gezien haar integratie en dat dit een trauma zou betekenen. Hierbij dient opgemerkt te worden dat in casu geen sprake is van een gedwongen terugkeer. Dit argument is bijgevolg niet van toepassing op de situatie van betrokkene. Overigens wordt het principe gehanteerd dat betrokkene in eerste instantie vrijwillig gevolg dient te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat zij de aanvraag niet via de gewone procedure zou kunnen indienen.

Betrokkene haalt aan dat zij, in geval van een negatieve beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, gehoord wenst te worden door de Commissie van Advies voor Vreemdelingen. Echter, deze Commissie vormde een onderdeel van de vernietigde instructies van 19 juli 2009 en vormde aldus een deel van het engagement van de toenmalige regering. We merken echter op dat deze instructies vernietigd werden door de Raad van State (RvS arrest 198.769 van 09.12.2009 en arrest 215.571 van 05.10.2011). Bijgevolg zijn de criteria van deze instructie niet meer van toepassing en kan betrokkene zich dus niet meer nuttig beroepen op de Commissie voor Advies. Ten slotte dient er op gewezen te worden dat de Vreemdelingenwet voor wat betreft art. 9bis niet voorziet in een mondelinge procedure. Dit element kan dan ook niet weerhouden worden.

Wat betreft de verwijzing naar de wet van 22.12.1999; dit was een enige en unieke operatie, de criteria voor machtiging tot verblijf vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot machtiging tot verblijf op grond van art. 9 van de wet van 1980.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en een blanco strafblad zou bezitten, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

De elementen van integratie (met name het feit dat er sprake zou zijn van een langdurig en wettig verblijf, dat er sprake zou zijn van duurzame sociale bindingen, dat zij een uitstekend parcours van integratie afgelegd zou hebben, dat zij hemel en aarde bewogen zou hebben om zich aan de Belgische namen en waarden aan te passen, dat zij al een aardig woordje Nederlands zou spreken, dat zij ten eerste werk gemaakt zou hebben van haar integratie, dat zij zich zal inschrijven voor Nederlandse taallessen, dat zij in haar eigen levensonderhoud zou kunnen voorzien, dat zij geen beroep zou doen op ondersteuning van de overheid, dat zij tewerkgesteld zou zijn als bestuurder van een vennootschap, dat zij een grote vrienden-en kennissenkring opgebouwd zou hebben, dat zij een ongezien parcours van integratie en sociale verankering afgelegd zou hebben, dat zij op zeer intense wijze overgegaan zou tot de verinnerlijking van onze Belgische taal, zeden en gewoonten, dat zij zich de Belgische samenlevingsnormen in hoge mate eigen gemaakt zou hebben, dat er aan haar integratie geenszins getwijfeld zou kunnen worden, dat zij een meerwaarde zou betekenen voor onze multiculturele maatschappij en dat onwrikbaar vast zou staan dat zij sociale banden met België heeft) kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Volledigheidshalve merken we op dat betrokkene geen enkel stuk betreffende haar vermeende integratie voorlegt.”

Op dezelfde dag legde de gemachtigde verzoekster ook het bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Dit is de tweede bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Mevrouw,

*Naam, voornaam: B., A.
geboortedatum: (...)1957
geboorteplaats: (...)
nationaliteit: Armenië*

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen , tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen dertig (30) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : Betrokkene toont niet aan dat zij minderjarige kinderen heeft. Het gezins- en familieleven : Het gaat om een tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt.

De gezondheidstoestand : Uit het administratief dossier blijkt niet dat er sprake is van een actuele medische problematiek die betrokkene verhindert om te reizen. Betrokkene beroept zich op de zorg voor haar Belgische schoondochter,. Echter, deze persoon kan indien gewenst een beroep doen op diverse diensten die thuisverpleging-en ondersteuning aanbieden en dit in afwachting dat betrokkene eventueel kan terugkeren naar België.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd, wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, of indien u uw verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.”

Op 27 mei 2025 vorderde verzoekster reeds bij uiterst dringende noodzakelijkheid de versnelde behandeling van de vordering tot schorsing tegen de bestreden beslissingen. Bij arrest nr. 327 445 van 28 mei 2025 verwierp de Raad deze vordering.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekster voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel, van de motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991) en van de zorgvuldigheidsplicht;

Verzoekster licht haar middelen toe als volgt:

“Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel .

De Raad kan immers in het kader van de materiële motiveringsplicht nagaan of de motieven van het bestreden bevel steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld (cf. RvS 13 september 2010, nr. 207.325).

Het evenredigheidsbeginsel impliceert dat de overheid ervoor moet zorgen dat de lasten en/of de nadelige gevolgen van een overheidsbesluit voor een burger niet zwaarder is dan het algemeen belang van het besluit. Het is een maatstaf ter beoordeling van de wijze waarop een overheid haar bevoegdheid gebruikt tot verwezenlijking van een algemeen belang dat per hypothese conflicteert met andere beschermenswaardige algemene of private belangen. Dit beginsel ziet op het resultaat van de door de overheid door te voeren belangenafweging.

In de rechtsleer is er terecht op gewezen dat de toetsing aan het evenredigheidsbeginsel qua intensiteit moet verschillen al naargelang een norm dan wel een individuele overheidshandeling er het voorwerp van uitmaakt. In het eerste geval zal de rechter zich wegens het doorgaans vrij grote beleidsvrijheid van het democratisch bestuur moeten beperken tot een marginale toetsing: enkel de kennelijke of klaarblijkelijke onevenredigheid van de belangenafweging ten opzichte van het beoogde doel die in de norm besloten ligt, mag door de rechter worden gesanctioneerd. T.a.v. individuele beslissingen c.q. (bij de beoordelingen ervan) de toepassing van een norm in het concreet geval daarentegen, beschikt de rechter over meer beoordelingselementen om uit te maken of in casu de beperking en/of de sanctionering buiten verhouding staat tot hetgeen de burger verweten wordt resp. het beoogde doel .

Verwerende partij heeft verzoekster haar aanvraag overeenkomstig art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard op 06/11/2024 op basis van het ontberen van uitzonderlijke omstandigheden.

Verzoekster heeft de eer om op te merken dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst (art. 9 Vw.).

Dat de Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België.

Verzoekster wenst te verwijzen naar stukken in haar inventaris der stukken ab initio, alwaar verwerende partij het volgende stelde:

(...)

Dat het begrip “buitengewone omstandigheden” echter nergens omschreven is in de wet zodanig dat de bevoegdheid van de Minister louter discretionair is.

Dat ook de voorbereidende werken niet duidelijk maken wat onder “buitengewone omstandigheden” moet worden begrepen doch dat in elk geval de nadruk gelegd wordt op “humanitaire redenen”.

Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025, 9 april 1998, , R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : “De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen”.

“Buitengewoon” betekent niet dat het “onmogelijk” is om in het buitenland de aanvraag tot verblijf in te dienen, het is voldoende dat het “bijzonder moeilijk” is dit te doen; in de Franse wettekst is er overigens sprake van omstandigheden die “exceptionnelles” zijn, wat synoniem is van “extraordinaires”.

Bij de beoordeling van de vraag of de ingeroepen omstandigheden “buitengewoon” zijn, dient het evenredigheidsbeginsel toegepast te worden.

Er weze benadrukt dat alles kan ingeroepen worden als buitengewone omstandigheid, voor zover het beantwoordt aan de voornoemde algemene begripsomschrijving.

Verzoekster is de mening toegedaan dat verwerende partij haar beslissing onvoldoende gemotiveerd heeft en dat verwerende partij onvoldoende rekening heeft gehouden met haar concrete situatie van verzoekster en haar actuele toestand.

- Volgens vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moeten bij de beoordeling van een 9bis-aanvraag alle persoonlijke en humanitaire elementen individueel worden onderzocht.

Het gaat niet enkel om de formele verblijfssituatie, maar ook om de menselijke impact van terugkeer in hoofde van verzoekster.

In een arrest van de RvV 5 september 2018, nr. 208.156 werd het volgende gesteld:

“De DVZ dient in zijn beoordeling rekening te houden met alle relevante elementen die het onmogelijk of onmenselijk zouden maken om terug te keren.”

In casu dient er te worden opgemerkt dat het plotse overlijden van de zoon van verzoekster, zorg voor schoondochter en kleinkind, een psychologische impact heeft. Het overlijden van de zoon is een ingrijpend familiaal verlies, recent (8 april 2024), dat een diepe psychologische impact heeft achtergelaten. Verzoekster woont bij haar schoondochter, die psychisch kwetsbaar is en medische hulp nodig heeft. Ze neemt mee de zorg op voor haar minderjarige kleinzoon. De DVZ hield hier onvoldoende rekening mee.

- Er is immers een recht op gezinsleven volgens, in overeenstemming met artikel 8 EVRM): Deze afwijzing miskent het recht op eerbiediging van het gezinsleven.

EHRM, Berrehab t. Nederland, 21 juni 1988, nr. 10730/84:

“Ouder-kindrelatie valt onder bescherming van artikel 8 EVRM, zelfs zonder juridische afhankelijkheid.”

De RvV stelde al reeds in haar arrest op 19 oktober 2022, nr. 275.003 het navolgende:

“Duurzame aanwezigheid bij kleinkind en medische noden vormen reëel familie- en gezinsleven.”

Het verbreken van deze relatie door haar terugkeer, terwijl het gezinsleven zich in België situeert, vormt een disproportionele inmenging van de DVZ.

- Er zijn absoluut medische en humanitaire omstandigheden. DVZ verwijst naar een tijdelijk visum, maar artikel 9bis laat toe dat nieuwe omstandigheden tijdens verblijf ontstaan.

Verzoekster verwijst naar het arrest van de RvV 11 januari 2021, nr. 247.114:

“Een tijdelijk visum sluit niet uit dat nadien een situatie ontstaat die 9bis rechtvaardigt.”

De medische situatie van de schoondochter en de zorg voor haar zijn gedocumenteerd en vormen wél degelijk buitengewone omstandigheden, waarmee de DVZ geen afdoende rekening heeft gehouden.

- De DVZ moet het individueel belang afwegen tegen het algemeen belang.

Immers: RvV 25 maart 2019, nr. 213.276:

“De DVZ moet ook rekening houden met de humanitaire en familiale context van de verzoeker.”

- Verzoekster stelde in haar verzoekschrift ab initio dat ten vijfde in het land van herkomst - i.e. Armenië - geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is, met dien verstande dat het bestaan van bijzondere omstandigheden aanvaard dient te worden.

“Verzoekers wijzen in deze aanvraag inderdaad op, dat zij hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou in Rusland moeten indienen, om reden dat er in Armenië geen Belgische ambassade aanwezig is. Verder wijzen zij op dat zij een visum zouden moeten bekomen om Rusland legaal te betreden om het verzoek tot verblijfsmachtiging te doen en dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit thans voor verzoekster zowel financieel als materieel onmogelijk is om eerst een visum te bekomen.

Zij wijzen expliciet op hun beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van haar visum, onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor verzoekster.

Verzoekers hebben maar een beperkte bron van inkomen in het Rijk en zij hebben thans absoluut geen financiële middelen om via Armenië zich naar Rusland te begeven voor een onzeker en onbepaald verblijf. Bovendien stelt DVZ zelf dat een aanvraag via de diplomatieke post weinig zin heeft (zie stukken in bijlagen).

De Raad stelde al reeds vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren “dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is”, maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen “geen buitengewone omstandigheden aantonen”, waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.”

Verzoekster verwijst naar:

<https://diplomatie.belgium.be/nl/landen/rusland/reizen-naar-rusland-reisadvies/laatste-update-rusland>

“Alle reizen naar de gehele Russische Federatie worden afgeraden.”

Verwerende partij is uiteraard vanzelfsprekend op de hoogte van dit objectief gegeven en verzoekster kan onmogelijk - gelet op de huidige situatie naar Rusland - verkasten om aldaar de aanvraag te activeren.

Verwerende partij stelt nutteloos dat verzoekster niet aantoont dat het voor haar onmogelijk is om naar Moskou (Rusland) te reizen en een loutere verwijzing naar enkele linken naar websites volstaan ter zake niet.

Verwerende partij stelt dat visum aanvragen voor Armeniërs via VFS Global (dat de outsourcing taak op zich neemt de visumaanvraag voor Armeense onderdanen aan de diplomatieke post kunnen bezorgen) kunnen indienen en dat verzoekster via post/ digitale weg een aanvraag tot verblijf machtiging kan indienen en stelt hieruit dat verzoekster zich niet persoonlijk dient te verplaatsen naar Moskou (Rusland).

Voorts verwijst verwerende partij naar de algemene website <https://russia.diplomatie.belgium.be/nl/visumafdeling> alwaar “Page not found” vermeld staat.

Het klopt inderdaad dat verzoekster een humanitair visum kan aanvragen bij de bevoegde Belgische diplomatieke post in haar herkomstland. Dat kan een ambassade of een consulaat zijn. Een humanitaire visumaanvraag indienen bij een andere Belgische diplomatieke post kan momenteel enkel in de volgende situaties:

- *Als je een verblijfsrecht hebt in het land waar je de aanvraag wenst in te dienen (geen kort verblijf).*
- *Bij ‘gemengde aanvragen’, met name wanneer andere leden van je gezin toelating hebben om een aanvraag gezinshereniging in te dienen bij een andere diplomatieke post én jouw aanvraag humanitair visum gelijktijdig wordt ingediend met deze aanvragen voor een visum gezinshereniging. (Dit is bijvoorbeeld het geval voor gezinsleden van begunstigen van internationale bescherming.)*
- *In ‘zeer uitzonderlijke gevallen’ indien je aangeeft dat de aanvraag niet bij de bevoegde diplomatieke post kan ingediend worden (individuele beoordeling). De post kan bij twijfel het advies vragen van DVZ.*

De meeste diplomatieke posten werken voor de administratieve afhandeling van visumaanvragen samen met een externe visumpartner. In de meeste gevallen is dit TLS Contact of VFS Global. Het is aan te raden om de website van de diplomatieke post en de externe visumpartner te raadplegen. Daar vind je alle informatie over het online invullen van de visumformulieren en het boeken van een afspraak voor de indiening van de aanvraag.

“De minister van Binnenlandse Zaken stelt in de bestreden beslissing dat de verzoekende partij “zich, net zoals elke Armeniër, naar de Belgische ambassade in Moskou (dient) te begeven om aldaar een verblijfsvergunning voor België aan te vragen” en dat de verzoekende partij “niet heeft aangetoond dat zij zich in de onmogelijkheid bevindt om deze procedure te volgen”. De verzoekende partij heeft in haar aanvraag om machtiging tot verblijf echter ook het feit dat zij niet over reisdocumenten beschikt, als een buitengewone omstandigheid aangevoerd. Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat de minister van Binnenlandse Zaken met deze buitengewone omstandigheid rekening heeft gehouden. Het zich als Armeniër al dan niet naar Moskou kunnen begeven is uiteraard fundamenteel om zich naar de Belgische ambassade aldaar te kunnen begeven, zoals in de bestreden beslissing wordt voorgesteld. De formele motiveringsplicht aldus is geschonden.”

Verzoekster wees in de aanvraag inderdaad op, dat zij haar aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou in Rusland persoonlijk moet indienen, om reden dat er in Armenië geen Belgische ambassade aanwezig is en uit geen enkel element blijkt dat zij een verblijfsrecht heeft in het land waar zij de aanvraag wenst in te dienen (geen kort verblijf), in casu aldus Rusland en dat zij deze aanvraag online zou kunnen uitvoeren. Een louter verwijzing naar bepaalde websites volstaan ter zake niet om af te leiden dat verzoekster deze aanvraag online zou kunnen uitvoeren.

Deze website waarvan sprake <https://visa.vfsglobal.com/rus/en/bel/apply-visa> in de bestreden beslissing staat expliciet te lezen dat “You’ll have to submit your completed visa application form at the Visa Application Centre in person”.

In tegenstelling tot hetgeen wat verwerende partij stelt dient verzoekster effectief haar visum aanvraag persoonlijk in te dienen. Met andere woorden dient zij zich aldus persoonlijk naar Rusland te begeven.

Verder wijst zij er inderdaad op dat zij ook waarschijnlijk een visum zou moeten bekomen om Rusland legaal te betreden om het verzoek tot verblijfsmachtiging te doen en dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor verzoekster zowel financieel als materieel onmogelijk is om eerst een visum te bekomen.

Verzoekster wijst er inderdaad op, dat zij haar aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou persoonlijk moet indienen, doch dat door de Belgische overheid zelf alle reizen naar de Russische Federatie worden afgeraden. Frappant.

Op het moment van het nemen van de bestreden beslissing was verwerende partij hiervan onstuitbaar op de hoogte.

Dat hier absoluut sprake is van een administratieve onmogelijkheid, aangezien dit voor verzoekster zowel financieel als materieel onmogelijk is.

Verzoekster wijst expliciet op haar beperkte financiële middelen om te overleven, waardoor een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van haar visum (er is immers geen maximale termijn voorzien voor de behandeling van een humanitair visum) onstuitbaar gepaard zal gaan met heel wat administratief onhaalbaar werk en financieel niet haalbaar is voor verzoekster. Verzoekster heeft al jarenlang enkel recht op DMH. Verzoekster heeft geen enkele bron van inkomen in België genoten bij ontstentenis van een verblijfsrecht en is integraal afhankelijk van haar zoon en schoondochter.

De Raad stelde al reeds vast dat de gemachtigde op zich niet betwist dat de verzoekende partijen hun aanvraag bij de Belgische ambassade te Sofia, Bulgarije zouden moeten indienen, wanneer hen niet wordt toegelaten deze aanvraag in België in te dienen. De gemachtigde verwijst in dit verband slechts naar het feit dat de verzoekende partijen beweren “dat ze daartoe eerst een visum moeten bekomen om op legale wijze Bulgarije te betreden, wat voor hen zowel financieel als materieel onmogelijk is”, maar gaat vervolgens niet concreet in op de in de aanvraag uitdrukkelijk ingeroepen elementen. Het is dan ook niet duidelijk waarom hij besluit dat de verzoekende partijen “geen buitengewone omstandigheden aantonen”, waardoor voor hen geen uitzondering kan worden gemaakt.

Verzoekende partij heeft niet afdoende onderzocht of in het land van herkomst - in casu Armenië - al dan niet een Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is. Er is immers in Armenië geen Belgische diplomatie vertegenwoordiging aanwezig.

Het loutere feit dat deze vereiste op alle Armeense onderdanen van toepassing zou zijn doet hieraan geen afbreuk.

Verwerende partij dient elk dossier individueel en zorgvuldig te behandelen en concreet te toetsen aan elk individueel dossier.

Dat vraagt voor elke individuele situatie een nauwgezet onderzoek en afweging, wat in casu absoluut dient te gebeuren in het belang van verzoekster.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

De bestreden beslissing houdt op geen enkele wijze rekening met deze belangrijke omstandigheid, terwijl deze situatie degelijk goed gekend was door de overheid middels in de al reeds ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vrw. en haar administratief dossier.

- Conclusie: de beslissing van de DVZ is onvoldoende gemotiveerd, disproportioneel en houdt onvoldoende rekening met:

- het overlijden van het enige kind van verzoekster,*
- haar zorgrol voor een kwetsbare schoondochter en een minderjarige kleinzoon,*
- het recht op gezinsleven onder artikel 8 EVRM,*
- het menselijk karakter van artikel 9bis.*

De RvV vervolgt in zijn arresten van 17/02/2011 dat het de taak van het bestuur is om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan het kennis heeft of zou moeten hebben aangezien dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet.

Wanneer het bestuur voornoemd onderzoek niet heeft uitgevoerd, moet de bestreden beslissing worden vernietigd.

De vreemdeling in casu dient derhalve aannemelijk te maken dat zij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met een legaal verblijf in België, wat in casu het geval is.

Verzoekster verblijft - zoals hier voren vermeld - in België samen met haar Belgisch schoondochter aan wie zij dagelijks mantelzorg biedt.

Verzoeker heeft geen enkele gezins- en/of familielid in het land van herkomst.

Beperkingen op art. 8 van het EVRM dienen in een juiste verhouding te staan tot de nagestreefde doelstelling van het algemeen belang. In die zin verklaart het EVRM dat bepaalde grondrechten aan geen andere beperkingen zijn onderworpen "dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. (art. 8, lid 2 EVRM)."

Dat het EHRM meermaals geoordeeld heeft dat het gezinsleven zich beperkt tot het kerngezin waaronder de echtgenoten, de minderjarige kinderen of financieel afhankelijke meerderjarige kinderen en de ouders worden verstaan (Slivenko v. Latvia, nr. 48321/99, 9 oktober 2003).

De relatie tussen verzoeker met haar Belgische schoondochter alt dus automatisch onder de bescherming van art. 8 van het EVRM, temeer daar zij een bijzondere afhankelijkheid heeft gecreëerd met haar gezin.

Ook als de afstammingsband niet bewezen is volgens de RvV, kunnen ook feitelijke vormen van gezinsbeleving bij een 9bis-aanvraag onder de bescherming van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) vallen. Zo redeneerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) in een arrest van 5 november 2021, nr. 263.382. De Raad verwees onder meer naar het begrip 'bezit van staat' in het burgerlijk recht en artikel 331nonies Burgerlijk Wetboek (BW).

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnerde in dit arrest nogmaals aan de algemene regel dat een aanvraag om machtiging tot verblijf moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Uitzonderlijk kan in België een verblijfsmachtiging worden aangevraagd en dit enkel in buitengewone omstandigheden, nl. omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Vermits hierover geen wettelijke criteria voor gelden, heeft DVZ een ruime appreciatiebevoegdheid om uit te maken of de aangevoerde elementen al dan niet buitengewone omstandigheden zijn in de zin van artikel 9bis Vw.

Het waarborgen van een recht op respect voor het familie- en gezinsleven, veronderstelt volgens de Raad vooreerst het effectief bestaan van een familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 EVRM. Artikel 8 EVRM definieert noch het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Daarom verwijst de RvV naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM). Deze stelt dat de beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven een feitenkwestie is, die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). 3.11). Voor de beoordeling van het gezinsleven moet dus een feitelijk onderzoek gebeuren naar de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden. Ook feitelijke vormen van een gezinsleven kunnen in bepaalde gevallen bescherming genieten van artikel 8 van het EVRM.

Hieruit valt af te leiden dat verzoekster onder art. 8 van het E.V.R.M – bescherming en eerbiediging van het recht op een familiale- en gezinsleven – ressorteert, met dien verstande dat het band van bloed en aanverwantschap onomstootbaar vaststaat en daar deze familiale band tevens voldoende hecht is, zoals blijkt uit de bijgebrachte stukken.

Het is voor verzoekster bijgevolg onmogelijk om in het land van herkomst nog een familieleven te leiden of verder te zetten. De Belgische rechtspraak vereist geen absolute onmogelijkheid, doch enkel dat het in redelijkheid niet kan worden verwacht dat het samenleven wordt verder gezet/hersteld in het land van herkomst.

Bovendien is het zeer moeilijk voor verzoekster om een gezinsleven te hebben in het land van herkomst, om reden dat aldaar geen familie meer is en derhalve niet mogelijk is om in het land van herkomst nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden.

Er is bovendien ter zake samen-woont tussen verzoekster en haar Belgisch schoondochter en een zekere graad van afhankelijkheid.

Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in feite en in rechte evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing, wat in casu niet het geval is.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43).

Verwerende partij heeft ten onrechte de procedure art. 9bis vw. onontvankelijk verklaard.

Dat het bijgevolg daadwerkelijk onmogelijk en onverantwoord is om de aanvraag te doen vanuit het thuisland, aangezien het werkelijk bijzonder moeilijk is voor verzoekster om naar Armenië terug te keren om via daar naar Rusland te verkasten om maandenlang aldaar op haar aanvraag te wachten met een onzekere uitkomst tot gevolg.

Dat het derhalve onmogelijk is om naar Jerevan en/of Moskou te reizen om aldaar de nodige aanvragen te doen. Verwerende partij had dit element moeten onderzoeken en heeft zulks blijkbaar niet gedaan.

Het ontberen van een Belgisch Consulaat in het land van herkomst - in casu Armenië - kan een buitengewone omstandigheid impliceren.

Verwerende partij heeft dit gegeven niet nader onderzocht in de bestreden beslissing.

Dit deel van de motivering kan derhalve bezwaarlijk worden weerhouden.

Bijgevolg dient de bestreden beslissing te worden vernietigd.

In casu meent verzoekster dat de beslissing van verwerende partij een manifeste inbreuk uitmaakt van het het evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel en tevens een schending van de motiveringsplicht vervat in art. 62 van de Vreemdelingenwet en artt. 2 en 3 de Wet de Wet van wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (Wet 29 juli 1991) en schending van de beginselen van behoorlijk bestuur.

Derhalve is de bestreden beslissing manifest onredelijk is en dient deze te worden vernietigd.

2.3 Aangaande de gegrondheid van het beroep inzake de bevelen om het grondgebied te verlaten:

Wat betreft de tweede beslissing, de bevelen[sic] om het grondgebied te verlaten geldt dat niettegenstaande het feit dat art. 7 van de vreemdelingenwet, eerste lid vw. een gebonden bevoegdheid betreft, verwerende partij het zelf nuttig en nodig heeft geacht om deze bevoegdheid slechts uit te putten nadat werd beschikt over de door verzoekers ingestelde aanvraag tot verblijf ex art. 9bis vw. .

Door een dergelijke handelwijze erkent zij dat de uitkomst van deze aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van de bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bijgevolg dienen deze bevelen om het grondgebied te verlaten tevens mede uit het rechtsverkeer genomen wegens afdoende samenhang gelet op de hier voren geschetste elementen.

Verzoekster zal bij de opvolging van de bestreden beslissingen geraakt worden in haar opgebouwde ontplooiing; sociale verankering in België; medische opvolging en behandeling en zal onstuitbaar geconfronteerd worden met de nadelige consequenties van de bestreden beslissingen en vorderen derhalve tevens de nietigverklaring van de bevelen om het grondgebied te verlaten op basis van de hier voren uiteengezette redenen.

Het nadeel is derhalve ernstig en moeilijk te herstellen.”

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62, § 2 van de Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel verzoekster in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen. Zij moet kunnen beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover zij beschikt. Deze artikelen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een ‘afdoende’ wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628, RvS 30 mei 2006, nr. 159.298, RvS 12 januari 2007, nr. 166.608, RvS 15 februari 2007, nr. 167.848, RvS 26 juni 2007, nr. 172.777).

In de eerste bestreden beslissing wordt verwezen naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en verduidelijkt de gemachtigde waarom hij de door verzoekster aangevoerde elementen niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden in de zin van voornoemde bepaling en waarom de gemachtigde de aanvraag bijgevolg onontvankelijk verklaart.

In de tweede bestreden beslissing wordt gewezen op artikel 7, eerst lid, 1° van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde verduidelijkt dat aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten werd uitgereikt omdat zij niet in het bezit is van een geldig visum. Hij stelt vast dat verzoekster geen minderjarige kinderen

heeft. Verder gaat de gemachtigde in op het gezins- en familieleven van verzoekster, meer bepaald dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt aangezien het om een tijdelijke scheiding gaat. Verder stelt gemachtigde ook vast dat verzoekster geen medische problemen heeft die haar zouden verhinderen om te reizen. Verzoekster beroept zich op de zorg voor haar Belgische schoondochter, echter motiveert de gemachtigde dat niet is aangetoond dat haar schoondochter geen tijdelijk beroep kan doen op thuisverpleging- en ondersteuning in afwachting van de eventuele terugkeer van verzoekster naar België.

Bijgevolg stelt de Raad vast dat de bestreden beslissingen in rechte en in feite zijn gemotiveerd, dermate dat aan het doel van de formele motiveringsplicht is voldaan.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

Verzoekster voert ook de schending aan van de materiële motiveringsplicht. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om een oordeel te stellen in de plaats van de gemachtigde. De Raad is enkel bevoegd om na te gaan of de gemachtigde bij het nemen van zijn beslissing uitgegaan is van de juiste feitelijke gegevens, of de gemachtigde deze correct heeft beoordeeld en of de gemachtigde op grond daarvan niet tot een kennelijk onredelijk besluit is gekomen.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid voorts de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stelen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het beginsel impliceert dat de overheid met alle dienstige stukken rekening moet houden.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, en de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel worden beoordeeld in het licht van de toepasselijke wetbepaling.

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont.*

§ 2.

Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard :

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;

2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;

3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die als onontvankelijk werd beoordeeld wegens het ontbreken van de vereiste identiteitsdocumenten of

wegens het niet of niet volledig betalen van de retributie zoals vastgelegd in artikel 1/1 en met uitzondering van de elementen aangehaald in eerdere aanvragen waarvan afstand werd gedaan;

4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.

5° elementen die reeds ingeroepen werden in het kader van een aanvraag om toelating tot verblijf wegens staatloosheid bedoeld in artikel 57/38, met uitzondering van de elementen die werden aangehaald in het kader van een aanvraag die met toepassing van artikel 57/40 niet in overweging werd genomen.

§ 3.

De aanvraag om machtiging tot verblijf in het Rijk wordt louter beoordeeld op grond van de laatst ingediende aanvraag die door de burgemeester of zijn gemachtigde werd overgezonden aan de minister of aan zijn gemachtigde. De vreemdeling die een nieuwe aanvraag indient wordt geacht afstand te doen van de eerder ingediende hangende aanvragen."

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of verzoekster over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of verzoekster beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of zij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. Verzoekster heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die haar verhinderen haar verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit haar uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Verzoekster voert in haar aanvraag als buitengewone omstandigheid het overlijden van haar zoon aan en het feit dat haar Belgische schoondochter na het overlijden van haar partner ernstig ziek zou zijn geworden. Diverse artsen spreken absoluut van de noodzakelijkheid aan mantelzorg die door verzoekster verschaft zou worden aangezien haar schoondochter niemand anders in België heeft. Verzoekster woont ook daadwerkelijk samen met haar Belgische schoondochter. Verder motiveert verzoekster dat zij geen toekomst heeft in Armenië en dat er in het land van herkomst geen systeem voorhanden is om haar op te vangen na haar jarenlange afwezigheid. Daarnaast vreest zij in haar land van herkomst ook voor verstoting en discriminatie omwille van het behoren tot een kwetsbare groep. Ook verblijft verzoekster al lang ononderbroken en legaal in België. Gezien de recente ontwikkelingen rond Nagorno-Karabach en de omringende districten worden alle niet-essentiële reizen naar Armenië tevens sterk afgeraden. Bovendien heeft verzoekster geen officiële inschrijving meer in het land van herkomst, evenmin een feitelijke woon- en/of verblijfplaats, alwaar zij zich tijdelijk zou kunnen vestigen om zich bijgevolg naar Rusland te wenden om de aanvraag bij de Belgische diplomatieke post in te dienen. In het land van herkomst – Armenië – is er namelijk geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig. Verzoekster wijst erop dat zij hierdoor haar aanvraag bij de Belgische ambassade te Moskou in Rusland moet indienen en argumenteert verder dat zij een visum zou moeten bekomen om Rusland legaal te betreden om het verzoek tot verblijfsmachtiging te doen. Verzoekster wijst erop dat het thans voor haar zowel financieel als materieel onmogelijk is om eerst een visum te bekomen. Ook argumenteert verzoekster dat de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) haar onwettig verblijf gedooft aangezien hij geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten heeft afgeleverd. Verder wijst

verzoekster er in haar aanvraag nog op dat het onwenselijk is dat zij in dit stadium van integratie gedwongen zou moeten terugkeren naar het ontvluchtte geboorteland, dat er regularisatiebeslissingen zijn genomen in gelijkaardige dossiers, dat geen onontvankelijkheidsbeslissing mag genomen worden als een eerdere ongegrondheidsbeslissing werd vernietigd. Tot slot voerde verzoekster aan dat de gemachtigde moet nagaan of een langdurig onwettig verblijf in België toch een buitengewone omstandigheid uitmaakt en wees ze erop dat juridisch niet-bindende instructies de ene keer niet en de andere keer wel moeten gevolgd worden door de administratie. De Raad van State kwalificeerde dit als “institutionalisering van willekeur”.

De gemachtigde motiveert in de eerste bestreden beslissing onder meer dat het feit dat haar Belgische schoondochter ernstig ziek zou zijn geworden na het overlijden van haar partner niet als buitengewone omstandigheid kan worden verstaan. De gemachtigde stelt namelijk vast dat het voorgelegde attest – dat in het administratief dossier te vinden is ter staving van de bewering van verzoekster – bijzonder summier is en niet objectieveert in welke mate en vorm haar schoondochter nood heeft aan mantelzorg, noch naar aanleiding van welke aandoening. Verder wijst de gemachtigde erop dat verzoekster stelt dat haar schoondochter niemand anders in België heeft. Haar schoondochter verblijft thans sinds 2009 in België en beschikt sinds 2016 over de Belgische nationaliteit. Het is volgens de gemachtigde dan ook niet geloofwaardig dat haar schoondochter geen sociaal netwerk in België zou hebben dat haar tijdelijk kan ondersteunen na een verblijf van zestien jaar op het Belgisch grondgebied. Verder motiveert de gemachtigde dat, daar waar verzoekster zich beroept op het feit dat er in Armenië geen systeem voorhanden is om haar op te vangen na haar jarenlange afwezigheid en dat zij geen officiële inschrijving noch subjectieve rechten meer zou hebben, verzoekster dit gegeven niet aannemelijk maakt. Bovendien is er in casu geen sprake van een jarenlange afwezigheid, maar van minder dan een jaar, aangezien verzoekster op 18 april 2024 het Schengengrondgebied binnen reisde en de bestreden beslissing van 21 maart 2025 dateert. Daarnaast verbleef verzoekster ruim 67 jaar in Armenië waardoor het onwaarschijnlijk lijkt dat zij geen vrienden, kennissen of familie meer zou hebben waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van haar aanvraag tot machtiging tot verblijf. Verzoekster motiveert verder ook dat ze vreest voor verstoting en discriminatie omwille van haar behoren tot een kwetsbare groep indien ze zou moeten terugkeren naar haar land van herkomst. Verzoekster legt hier echter geen bewijzen voor die dit staven. Een loutere bewering volstaat niet om te kunnen spreken van een buitengewone omstandigheid. Ook beroept zij zich op de algemene actuele situatie in Armenië, zonder aan te tonen hoe zij specifiek geraakt zou worden door deze situatie in haar land van herkomst. Zonder een begin van bewijs kunnen zulke beweringen niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid. Het argument dat alle niet-essentiële reizen naar Armenië afgeraden worden, kan ook geen stand houden aangezien dit advies geldt voor toeristische reizen. Aangezien verzoekster de Armeense nationaliteit heeft, is dit niet op haar van toepassing.

Wat betreft het argument van verzoekster dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië, dat zij zich dient te richten tot de Belgische ambassade in Moskou en dat zij de financiële middelen niet zou hebben voor een reis naar Rusland, noch voor een verblijf aldaar, motiveert de gemachtigde dat verzoekster met geen enkel bewijsstuk aantoont dat zij over onvoldoende middelen zou beschikken. De gemachtigde motiveert verder ook dat uit navraag bij de Belgische Ambassade te Moskou is gebleken dat Armeniërs zich niet persoonlijk naar Moskou dienen te verplaatsen. Aanvragen voor een lang verblijf (visum D) vanuit Armenië kunnen per post worden verstuurd. Een persoonlijke verplaatsing naar Rusland is dus volgens de gemachtigde niet nodig. Het argument van verzoekster hieromtrent kan volgens de gemachtigde dus ook niet weerhouden worden als buitengewone omstandigheid.

Tot slot, wat betreft het argument van verzoekster dat zij door de Belgische Staat gedoogd zou zijn, wat een buitengewone omstandigheid zou uitmaken indien er geen nieuw bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd na een eerdere vernietiging, motiveert de gemachtigde dat er in haar geval nog nooit een bevel om het grondgebied te verlaten werd vernietigd door de Raad. Verzoekster werd niet gedoogd, maar koos er zelf voor om de termijn van haar visum niet te respecteren en zich te nestelen in illegaliteit. Hetzelfde stelt de gemachtigde aangaande het argument dat geen onontvankelijkheids-beslissing mag genomen worden, als een eerdere ongegrondheidsbeslissing werd vernietigd. Deze situatie doet zich niet voor bij verzoekster.

Verzoekster stelt in haar verzoekschrift dat het plotse overlijden van haar zoon, de zorg voor haar schoondochter en kleinkind, een psychologische impact heeft. Ze herhaalt dat ze bij haar schoondochter woont die psychisch kwetsbaar is en medische hulp nodig heeft en voegt eraan toe dat ze mee de zorg voor haar minderjarige kleinzoon opneemt. Volgens verzoekster vormen de medische situatie van de schoondochter en de zorg voor haar wel degelijk buitengewone omstandigheden waar de gemachtigde onvoldoende rekening mee heeft gehouden. Verzoekster stelt ook opnieuw dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging aanwezig is in Armenië en dat het voor verzoekster onmogelijk is, gelet op de huidige situatie in Rusland, te verkassen naar Moskou om aldaar de aanvraag te activeren. Verzoekster argumenteert op dit punt eveneens dat de loutere verwijzing van de gemachtigde naar enkele links naar websites ter zake niet volstaan. Verzoekster stelt hetzelfde vast wat betreft de online aanvraag, ook hier argumenteert verzoekster dat een loutere verwijzing naar bepaalde websites ter zake niet volstaat om af te leiden dat verzoekster deze aanvraag online zou kunnen uitvoeren. Zij gaat zelfs verder en stelt dat op de

website van VFS Global te lezen valt dat ze haar visumaanvraag wel degelijk persoonlijk moet indienen en naar Rusland dient af te reizen. Verder stelt verzoekster dat alle reizen naar de Russische federatie door de Belgische overheid worden afgeraden en herhaalt ze dat een reis naar Rusland en een lang verblijf aldaar in afwachting van haar visum voor haar zowel financieel als materieel onmogelijk is. Ze stelt in België geen enkele bron van inkomen te hebben en integraal afhankelijk te zijn van de hulp van haar schoondochter.

De Raad wijst erop dat verzoekster heel wat elementen herhaalt uit de aanvraag, waaronder de medische toestand van haar schoondochter, het feit dat er geen Belgische diplomatieke vertegenwoordiging is in Armenië en het argument van verzoekster dat ze een reis en verblijf naar en in Rusland financieel en materieel niet kan dragen. Hiermee weerlegt verzoekster de argumenten van de gemachtigde uit de eerste bestreden beslissing niet.

Wat betreft de financiële kost stelt de Raad ten overvloede vast dat uit het onderzoek naar de financiële middelen van de schoondochter - terug te vinden in het administratief dossier – in het kader van de aanvraag tot wettelijke samenwoning blijkt dat zij verzoekster volledig ten laste kan nemen met een netto-inkomen van ongeveer 3000 euro, na aftrek van de hypotheekkosten. Ook wat betreft de financiële situatie van verzoekster blijkt hieruit dat zij een pensioen in Armenië geniet en eigenaar is van een appartement in de hoofdstad van Armenië.

Wat betreft de zorg voor haar minderjarige kleinzoon en het argument dat alle reizen naar de Russische federatie door de Belgische overheid worden afgeraden, blijkt niet dat verzoekster dit reeds in haar aanvraag had opgeworpen, zodat de gemachtigde hierover niet kon motiveren. Verzoekster haalde dit laatste argument enkel aan ten aanzien van Armenië. De Raad moet zich in de annulatieprocedure plaatsen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing en mag enkel rekening houden met de gegevens die bij de gemachtigde op dat ogenblik voorlagen of de argumenten die in de aanvraag werden opgeworpen.

Wat betreft de argumentatie van verzoekster dat zij persoonlijk naar Rusland dient af te reizen en aanhaalt dat enkele links naar websites onvoldoende zijn om af te leiden dat verzoekster deze aanvraag online zou kunnen indienen, stelt de Raad vast dat de gemachtigde in de eerste bestreden beslissing niet naar links of websites verwijst om haar argumentatie te onderbouwen. Het is verzoekster zelf die naar een specifieke website in haar verzoekschrift verwijst en stelt dat daarop te lezen is dat men het ingevulde visumformulier in persoon moet indienen bij het 'Visa application centre'. Echter, de geciteerde website biedt eveneens een link naar "postal application". Daar leest de Raad "*It is possible to apply for a short-term or long-term Belgian visa through post/courier service for citizens of Armenia, Tajikistan, Belarus, Kazakhstan, Kyrgyzstan*" (eigen onderlijnen). Hieruit blijkt aldus dat voor een visum lang verblijf voor België ook een aanvraagprocedure per post kan gebruikt worden voor inwoners van Armenië. Verzoekster kan dus niet gevolgd worden in haar uitgebreid betoog aangaande de financiële en materiële onmogelijkheid om zich fysiek naar Moskou te begeven teneinde daar de mogelijk langdurende procedure ter verkrijging van een humanitair visum af te wachten.

Ten overvloede wijst de Raad op de nota van verweerder – waar in de bijlage een email van 9 september 2024 terug te vinden is van de Belgische ambassade te Moskou die eveneens stelt '*aanvragers die zich ver van ons visumcentrum VFS Global bevinden, inclusief burgers van Tadzjikistan, Wit-Rusland, Kazachstan, Kirgizië en Armenië, kunnen een visum per post aanvragen*'.

Wat betreft het argument aangaande de medische situatie van de schoondochter verwijst de Raad naar de bespreking infra in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De Raad volgt in casu niet dat de eerste bestreden beslissing niet afdoende geïndividualiseerd werd gemotiveerd.

Waar verzoekster nog verwijst naar het antwoord van een attaché van de Dienst Vreemdelingenzaken van 21 juni 2019 waarin wordt gesteld dat het geen zin heeft om een aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet in het land van herkomst in te dienen en hij verduidelijkt dat een aanvraag 9bis wordt ingediend via de gemeente, anders wordt de aanvraag niet in overweging genomen, kan de Raad dit volgen. Een aanvraag 9bis is immers per definitie altijd een aanvraag die een verzoekende partij in België indient, waarna een woonstcontrole volgt, omdat de verzoekende partij meent dat er buitengewone omstandigheden zijn die het bijzonder moeilijk maken om de aanvraag in het herkomstland in te dienen. Dit houdt evenwel niet in dat deze attaché zich heeft uitgesproken over de procedure op grond van artikel 9 van de Vreemdelingenwet. De regel is immers nog steeds, zoals hoger aangehaald, dat men een aanvraag op grond van artikel 9 indient, door middel van een humanitair visum (al dan niet per post) bij de bevoegde post voor het land van herkomst

De Raad stelt vervolgens vast dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde een kennelijk onredelijke, onevenredige of onzorgvuldige beslissing heeft genomen betreffende de opgeworpen buitengewone omstandigheid.

Verzoekster voert eveneens de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Dit artikel luidt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Hoewel deze bepaling geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, *Ciliz v. Nederland*, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, *Mungenzi v. Frankrijk*, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, *Tanda-Muzinga v. Frankrijk*, par. 68).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Voor die belangenafweging moeten alles gekende feiten en omstandigheden betrokken worden.

De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoekster een beschermingswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing. Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt immers vooreerst het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Indien dit is aangetoond, oefent de Raad slechts een wettigheidscontrole uit op de belangenafweging.

Wat betreft het familie- en gezinsleven wijst verzoekster in het verzoekschrift erop dat de relatie tussen haar en haar Belgische schoondochter automatisch onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt aangezien zij een feitelijk gezin vormt met een Belg. Verzoekster motiveert verder dat zij geen familie meer heeft in het land van herkomst. Het is voor verzoekster onmogelijk om in het land van herkomst een familieleven te leiden of verder te zetten. Er is bovendien in casu samenwonen in België en er is tussen verzoekster en haar schoondochter een bijzondere graad van afhankelijkheid.

Wat betreft het privéleven wijst verzoekster op haar ononderbroken verblijf in België, en haar uitstekende integratie.

Wat betreft het familie- en gezinsleven heeft de gemachtigde uitgebreid rekening gehouden met de medische aandoening van de schoondochter, zoals hoger reeds aangehaald. Zoals de gemachtigde stelt, heeft de Raad ook begrip voor de moeilijke situatie voor verzoekster en haar schoondochter naar aanleiding van het overlijden van respectievelijk de zoon en echtgenoot. Echter, zoals de gemachtigde stelt, lag bij het nemen van de beslissing enkel het attest voor van 18 september 2024, dat zich in het administratief dossier bevindt. In deze heeft de betrokken arts inderdaad enkel op bijzonder summiere wijze verklaard dat de constante aanwezigheid van verzoekster om 'gezondheidsredenen' nodig is. De aandoening wordt inderdaad op geen enkele wijze toegelicht. De gemachtigde heeft ook aangestipt dat de schoondochter reeds sedert 2009 in

België verblijft, dermate dat de Raad volgt dat het weinig waarschijnlijk is dat de schoondochter geen sociaal netwerk heeft opgebouwd dat haar kan ondersteunen in afwezigheid van haar schoonmoeder. Ten overvloede blijkt ook in het medisch attest van Dr. G.J. van 26 mei 2025 dat de schoondochter zich samen met haar vriendin bij de arts had gemeld, dermate dat de Raad vaststelt dat verzoekster inderdaad een vertrouwenspersoon in België heeft, naast haar schoonmoeder.

Verzoekster is ook niet ingegaan op het argument van de gemachtigde dat de schoondochter een beroep kan doen op thuisverpleging en -ondersteuning in afwachting dat verzoekster eventueel kan terugkeren naar België. Op deze wijze kan de Raad niet aannemen, zoals verzoekster aanvoert, dat de gemachtigde onvoldoende heeft rekening gehouden met het overlijden van de enige zoon van verzoekster, de zorgrol die verzoekster heeft aangehaald, het recht op een gezinsleven onder artikel 8 van het EVRM of het menselijk karakter van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. De afhankelijkheidsband tussen verzoekster en de volwassen schoondochter is niet afdoende aangetoond.

Waar verzoekster nog aanstipt dat zij geen familie meer heeft in Armenië en dus het niet mogelijk is in Armenië nog een waardig en effectief gezinsleven te leiden, stelt de Raad vast dat dit niet strookt met de stukken van het administratief dossier. Verzoekster heeft in het kader van haar hoorrecht verklaard nog familie in Armenië te hebben.

Verder wijst de gemachtigde erop dat de verplichting om een aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post leidt niet noodzakelijk tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten.

Wat betreft het privéleven stelt de gemachtigde dat de elementen van integratie (o.a. het feit dat er sprake zou zijn van een langdurig en wettelijk verblijf, duurzame sociale bindingen, ...) niet als buitengewone omstandigheid aanvaard kunnen worden aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag.

Tot slot stipt de gemachtigde aan dat de tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezins- en privéleven van verzoekster niet in die mate verstoort dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster toont niet concreet aan waarom een (tijdelijke) terugkeer naar het herkomstland haar privé- en gezinsleven schendt. Het kwam verzoekster toe de motieven van de gemachtigde te weerleggen. Met haar betoog toont verzoekster niet aan dat de gemachtigde een onredelijke of onzorgvuldige belangenafweging heeft gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster maakt een schending van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, het evenredigheidsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt evenmin aangetoond.

Wat betreft de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten, stelt verzoekster dat de uitkomst van de aanvraag bepalend kan zijn voor het al dan niet afleveren van het bevel om het grondgebied te verlaten (BGV). Bijgevolg dient het BGV uit het rechtsverkeer genomen te worden wegens afdoende samenhang met de supra geschetste elementen en op basis van eveneens supra uiteengezette redenen.

Ook al erkent de Raad dat er een samenhang bestaat tussen beide bestreden beslissingen heeft de Raad van State geoordeeld dat omwille van een zekere samenhang tussen een 9ter-beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten, een eventuele vernietiging van de 9ter-beslissing, niet automatisch leidt tot de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten. Er dient ook specifiek ten aanzien van dat bevel een onwettigheid te worden vastgesteld (RvS 27 november 2020, nr. 249.085). Hetzelfde heeft de Raad van State geoordeeld aangaande een 9bis-beslissing en een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 maart 2017, nr. 237.806). Bijgevolg kan de Raad niet overgaan tot een vernietiging van de tweede bestreden beslissing, louter omdat deze beslissing op dezelfde dag is genomen als de eerste en deze volgt. In casu is de Raad overigens niet overgegaan tot de vernietiging van de 9bis-beslissing.

In de mate dat de toelichting dezelfde moet geacht worden als gericht tegen de eerste bestreden beslissing, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar de bespreking supra.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Wat betreft de vordering tot schorsing, werd deze reeds eerder behandeld door de Raad.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien november tweeduizend vijftientig door:

A. MAES,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
----------	---

M. DENYS,	griffier.
-----------	-----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

M. DENYS

A. MAES